

Å VÆRE FEMTEN ÅR ER SOM Å GÅ PÅ SKI

Linn Skåber

Å være femten år er som å gå på ski.

Det har gått bra til nå.

Fin glid, sola skinner, pappa har smurt skia, og mamma har

Kvikk Lunch i sekken.

Men helt plutselig deler sporene seg.

Den ene skia går den ene veien, og den andre skia går
den andre veien, og den ene sporet er barndommen din, og

Det andre er livet videre, og skia glir ut til hver sin side,
og du står og spriker.

Dum som et brød står du der og

spriker og skriker:

«Hjelp meg. Det er noe som ikke stemmer her! Det er noen
som ikke passer på ungen sin her. Det er noen som driter i
ungen sin, bare fordi han har vokst litt fort! Hjelp meg»

Og når de kommer for å hjelpe deg, pappa med sterke armer
Og mamma med nerver og Kvikk Lunsj, så blir det bare verre.

Pappa drar, og mamma sukker,

Og Da kommer de kule jentene forbi....

...som også er femten, men som ikke skriker. De bare sklir
Forbi med løsvipper og rolige stavgang og sakte ord og ser på
deg med lange, himlende blikk, og hvis de står midt mellom
barndommen og livet videre, så skjuler de det jævlig godt.

Og jeg dytter bort mamma og pappa som faller bakover og ser på
meg med skuffa blikk, og jeg bryr meg ikke, eller
jeg bryr meg etterpå, bare de sakte jentene har gått forbi.

Jeg prøver med et kult «hallå», men de har sett det.

Jeg er en spriker.

Mamma, pappa og jeg ser etter jentene. Vi skjønner det, alle
tre. Det der så ikke bra ut. Sånn må vi ikke se ut neste gang.

Pappa slår meg på skulderen, og mamma sukker igjen
og bryter av en Kvikk Lunsj . bit.

«Vil du ha?»

«Nei takk»